

100 ΧΡΟΝΙΑ ΟΛΥΜΠΟΣ (Ι') ΟΡΕΙΒΑΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΦΕΥΓΑΛΕΟ ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ ΜΕ ΤΟΝ ΟΛΥΜΠΟ ΣΤΑ 1950

του Σωτηρίου Δ. Μασταγκά

(Το άρθρο που ακολουθεί πρωτοδημοσιεύτηκε στην εφημερίδα ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΒΟΡΡΑΣ της Θεσσαλονίκης, στις 25-8-1950 και έχει τον τίτλο «Στις κορυφές του Ολύμπου. Το ανέβασμα στο ιερό βουνό» και υπότιτλο «Από τας εξορμήσεις του ΕΟΣ. Φευγαλέο συναπάντημα με την απόκοσμη ομορφιά. Εντυπώσεις ενός εκδρομέως». Ο συντάκτης του υπογράφει με τα αρχικά Π.Κ.Π.

Ορισμένες περιγραφές του Ολύμπου τείνουν να αυτονομηθούν απ' την απλή αναπαράσταση- απεικόνιση του τοπίου, των χώρων, φαινομένων κλπ και μπορούμε να πούμε ότι λειτουργούν ως λογοτεχνικά κείμενα, το καθένα με μια ιδιαίτερη και ιδιόμορφη γλωσσική κατασκευή, η οποία ξεφεύγει από τη συνηθισμένη χρήση της γλώσσας).

Σαν λιγόχρονο, φευγαλέο συναπάντημα με την πιο ιδανική, την πιο αιθέρια μορφή της απόκοσμης ομορφιάς, φαντάζει μέσα στη μαγεμένη θύμηση, το ανέβασμα στο ιερό βουνό του τόπου μας. Στον ορθόπλευρο βράχινο γίγαντα, τον Όλυμπο!

Θαμπωμένο το βλέμμα εκείνου που είχε την καλή μοίρα να φθάση ως κει πάνω, κρατά για καιρό, για πάντα, μέσα στην πιο απόκρυφη γωνιά της ψυχής, σε μια θέση που μοιάζει με πολύτιμο προσκυνητάρι της σκέψης, τα ακίνητα σχήματα, τις διαβατάρικες εικόνες, που είδε στο δρόμο του ή αγνάντεψε πάνω απ' τα περίφημα ψηλώματα.

Και συχνά κρατά ζηλότυπα μέσα σ' αυτό το πολύτιμο προσκυνητάρι το άφθονο υλικό που μάζεψε. Κάνει τον εγωϊστικό συλλογισμό πως είναι αδύνατο σε πρόσωπα αμήτητα στην πάναγνη θρησκεία της λατρείας του ωραίου, να εύρη ανάλογη απήχησι η αυθόρμητη συγκίνηση που τον συνταράζει. Η πρωτογνώριστη χαρά που τον φέρνει σε μια περίεργη έκσταση.

Διπλός φόβος του δημιουργεί αυτή την επιφυλακτικότητα. Το αντίκρουσμα της ευγενικιάς παγερής αδιαφορίας ή τα ειρωνικά μειδιάματα του ακροατηρίου του.

Το ανέβασμα στα ύψη

Και όμως. Σαν απόστολος Μεγάλης Ιδέας, σαν προπαγανδιστής πλημμυρισμένος από το

φως μιας καινούριας ευτυχίας, που λαχταρά να το απλώση, να το σκορπίση παντού, ας μη διστάση καθόλου. Ας τολμήση να φέρη, στις σκοτισμένες απ' τη ρουτίνα της ζωής ψυχές, το μεγάλο Μυστικό. Ας περιγράψη με όλα τα εκφραστικά μέσα που διαθέτει τα οπτικά θαύματα, τα στιγμιαία ή ατέλειωτα ξεφαντώματα του ματιού. Τα ασταμάτητα πετάγματα της ψυχής. Δεν θα πάη χαμένος ο κόπος του ολότελα. Κάπου θα βρή την κατανόηση. Και η ρουτίνα θα χάση ίσως μερικά θύματά της. Θα τα χάση για να τα κερδίση η νέα θρησκεία, που αν και λέγεται νέα, είνε παληά όσο και ο άνθρωπος. Πάντα ποθούσε, πάντα αποζητούσε ο κάτοικος του κάμπου, ο φυλακισμένος μέσα στους χαμηλούς ορίζοντες της σκέψης και της φύσης, το ανέβασμα στα ύψη. Το ανέβασμα στους γαλήνιους, καθάριους και απέραντους ορίζοντες.

Κει που το βλέμμα δεν βρίσκει εμπόδια. Κει που η σκέψη μπορεί να πλανιέται λεύτερη, αδέσμευτη, λυτρωμένη απ' τα γήινα χαληνάρια.

Ο Κρυστάλλης ερμηνευτής τέλειος μέσα στον υπέροχο στίχο του, αυτού του ανθρώπινου πόθου, βροντοφωνα πονεμένα: «Πάρε με πάνω στα ψηλά, τι θα με φάη ο κάμπος».

Αι ελληνικές κορυφές

Ας περιγράψη λοιπόν με όσο πιο ζωντανά χρώματα του είνε δυνατόν ο απόστολος της λατρείας του ιδανικού και του ωραίου, τα σπάνια θαύματα που κλείνουν οι ελληνικές κορυφές. Και πιότερο απ' όλες το ιερό βουνό. Το πιο ιερό απ' όλα. Το πιο φανταχτερό και επιβλητικό ανάμεσα στα γιγάντια παιδιά της Γης.

Ο λόγος θάναι ίσως ανίκανος να σταθή στο εκφραστικό ύψος που ταιριάζει σ' αυτή την περίπτωση. Δεν πειράζει. Ο πηγαίος και άδολος ενθουσιασμός. Η φλόγα που θ' αντιφεγγίζει την χαρά της ψυχής μέσα στο μάτι, θα δώσουν την συμπλήρωση της αληθινής εικόνας. Θα μεταφέρουν νοερά τον ανταποκριτή κει πάνω.

Πάνω απ' το Λιτόχωρο ανοίγεται μια τεράστια αυλαία πλαισιωμένη από όρθια τιτανικά σχήματα, πνιγμένα στο βαθύ πράσινο. Στο βάθος της γράφονται στον γαλανό ουρανό άλλα σχήματα. Σχήματα που το ύψος και η απόσταση τα δείχνουν αχνά, αέρινα!

Οι καινούριοι τα πρωταντικρύζουν με κάποιο δέος. Τα θαυμάζουν με σεβασμό.

Αναρωτιούνται έκπληκτοι: «Κει πέρα, κει πάνω θα πάμε;». Και σαν να μετανοούν γιατί ήλθαν.

Εις τα λουλουδιασμένα μονοπάτια

Οι παληοί τα αγναντεύουν με αγάπη. Τα χαιρετούν φιλικά. Και τα δείχνουν με τα ονόματά τους στους νέους. Κάνουν τις πρώτες επαφές, τις πρώτες γνωριμίες. Περήφανοι γιατί σ' αυτούς έλαχεν ο κλήρος να γίνουν οδηγοί τους, πάνω στα λουλουδιασμένα μονοπάτια, πάνω στα βαθυσκιασμένα περάσματα, μέσα απ' το φανταστικό σε ομορφιά δάσος, στα επικίνδυνα σκαρφαλώματα του τελευταίου σαθρού απ' την πάλη με το χρόνο πυργόμορφου βράχου.

-Να... κείνος ο μυτερός είνε ο Μύτικας... Η πιο ψηλή κορυφή, 2918 μέτρα! Το πλαϊνό του σχήμα είνε το Στεφάνι, ο θρόνος του Δία, 2910 μέτρα! Το φτάσιμο στην πέτρινή του κορυφή απαιτεί μεγαλύτερη προσοχή. Μεγαλύτερη προσοχή στο πόδι και στο αγκάλιασμα με το βράχο. Τα βάραθρα ολόγυρα χάσκουν πιο άγρια. Τα στενά περάσματα είνε πιο αέρινα.

Οι νέοι ορειβάται

Οι νέοι σκέπτονται. Λογαριάζουν την περιπέτεια, αναμετρούν τη δύναμή τους. Ίσως και να διστάζουν λίγο για μια μικρή στιγμή. Και σε λίγο ξεκινούν γεμάτοι πεποίθηση, βέβαιοι για την επιτυχία πλάι στους παληούς.

Την άλλη μέρα θα γίνουν και αυτοί παληοί. Θα ζήσουν ώρες μοναδικές μέσα σ' ένα ξέχωρο κόσμο. Θα ζήσουν και θα τις θυμούνται για πάντα. Και θα ζητήσουν να ξανάλθουν. Να

Ξανάθουν στο ιερό βουνό που είνε πάντα νέο και πάντα προσφέρει μια νέα χαρά.
Το συναπάντημα με την απόκοσμη ομορφιά...!

«ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ» (Άγιος Διονύσιος) ΟΛΥΜΠΙΟΣ

«ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ» ΟΛΥΜΠΟΣ